

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Francisco Guicciardino S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

nam tua imprimis virtus & constantia postulat: peto à te pro nostra amicitia, si in Regia es, inque illis negotiis iam versaris: cum mihi abolem agenda res quaedam sit, ad ius Ecclesiae meae magno opere perueniens: hominem mihi ut comperias & exercitatum, & hilelem, qui tibi notus aut familiaris etiam sit, & cui ego meum negotium committere tuto possim. Nam quominus delicta opera hinc aliquem mittam, rei domesticae angustis sanè prohibeatur: & tamen confido, tua autoritate & gratia, quod cupiam, aequè commodè hoc modo posse consequi. Quod ut facias, mihi quae aliquid de eo rescribas, magnopere te, omnique animi studio rogo atque oro. Vale. Prid. Idus April. M. D. XXXV.

VI.

JAC. SADOLETUS EPISC. CARPENT.
Francisco Guicciardino S. P. D.

Est ego te semper antea amaui, tuamque industriam, confidam, animi virtutem plurimi feci: tamen cum modò venisset ad me Alfonso Sadoleus frater, multa quae mihi de te narrauit, quae ingenium tuam quandam erga praesentem eum, meque absentem benevolentiam, tum autem optimum in nostram consuem familiam animum declarabant. Crede mihi, amore eoque te pridem diligebam, vehementius etiam sum inflammatus, magis quae meae opinioni accessio de te facta est: quod perpexit hanc amicitiam, quae inter praesentes quoque raro admodum videtur, eam à te erga absentes sanctissime conservari: quo genere laudis vix vilius meo iudicio reperiri maius potest. Atque ego, qui cum aedem istic, vivebamque vobiscum, tuoque interdum aspectu & sermonibus perfruebar, fauebam tibi maiorem in modum, magnisque gerendis rebus hominem te imprimis idoneum esse arbitrabar: nunc altero hoc tuae virtutis & humanitatis perclaro testimonio confirmatus, habeo iam non quae laudem in te solum, ac diligam, verum etiam magis quae admirer: quanto scilicet maiore admiratione digna virtus ea est, quae prudentiam bonorumque iudicio, quam quae popularibus laudibus expenditur. Quod si in eisdem locis, eisdemque negotiis, quod fecit antea faciebamus, versari vtrumque nostrum contingeret: declararem tibi profecto benevolentiam meam: omnibusque mensis diebus factisque ostenderem, quam mihi chara esset & necessitudo nostra, & dignitas atque amplitudo tua: nullumque à me officium nec fidelissimi amici, nec coniunctissimi hominis desiderares. Sed quoniam longè absum, magnisque locorum intervalis distracti inter nos sumus: cetera quidem amicitiae officia tibi ex me prompta esse non possunt, quae coram praesenti so-

lita sunt, & expectari. Illud vnum verò, quod vel præcipuum est
& reliquorum omnium longè primum, à me certè non deerit:
quo tuum semper nomen in intimis sensibus geram, consecrue-
que memoriam tui, & te colam benevolentia sempiterna. Ete-
nim cætera, amoris signa, & indicia quædam sunt: hic est ipse
propriè amor, qui ea fide & veritate tibi à me præstabitur: vt
nunquam tu, quæ in me atque meos studia contulisti, ea tan-
quam in indignos collata, sis reprehensus. Ego tanquam pro-
cul absum à vestris grauioribus istis actionibus atque curis, quæ
sonitum, atque turbam, & pompam quandam præ se ferunt: hæ-
beo tamen & ipse hic quoque delectationes meas, quibus tran-
quillo animo mirificè fruor: quòd assiduis sum in studiis artium
optimarum, & præclarissimarum: quæ me tanta iucunditate af-
ficiunt, vt nihil omnino solitudinis neque molestiarum ad ani-
mum meum sinant introire. Quam ego vitam etiam si minus il-
lustrem, aliquanto tamen beatiorem esse iudico. Sed de his aliàs.
Reliquum est, vt te rogem, vt quam iam pridem erga me susce-
pisti, in eadem perpetuò maneas voluntate: meosque tueri tua
benevolentia non desinas. Vale. Carpent. XIII. Calend. Apri-
lis, M. D. XXXIII.

VII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.

Paulo Iouio Episcopo Nuceria S. P. D.

ET si mihi dubium nunquam fuit, quin abs te summo pere-
diligenter: tamen & literæ tuæ plenissimæ amoris atque offi-
cij, & ea quæ tuis verbis Polus ad me derulit, quæque ipse præ-
terea commemorauit de te, planius mihi ostenderunt, tibi esse
cordi & quietem & dignitatem meam: atque ea quæ quodi-
anis ex iacubrationibus à me proficiscantur, pluris à te æstimari
propter amorem, quam fortasse digna sint. Quam ego tuam er-
ga me voluntatem, ne viuam mi Paule, nisi omnium rerum hæ-
beo charissimam. Nam cum tu singulari doctrina, virtute, elo-
quentia præditus, is vir sis, vt tuum de quoque iudicium maxi-
mi fieri debeat: tum verò incredibilis illa comitas, & quædam
rara iucunditas, quæ tibi à natura data atque insita est, facit vt
nihil te fieri possit amabilius. Ex quo facile potest existimari,
quantum ego mihi ornamentum in tua amicitia esse cõstituiam:
cum & propter ingenij ac doctrinæ præstantiam, me ornate, &
propter humanitatem suauitatemque naturæ delectare etiam pos-
sis: non nolis autem vtrumque: cuius quidem tui animi erga me
plura habeo indicia ac testimonia. Sed accidit præteritis tempo-
ribus, vt cum & tu meam consuetudinem appeteres, & ego tuæ
est.